

ЩО СТОІТЬ ЗА ДЕМОГРАФІЧНО-МІГРАЦІЙНИМИ ПРОБЛЕМАМИ?

ОЛЕКСАНДР ЧЕРЕДНИЧЕНКО,

кандидат психологічних наук, державний експерт
Ради національної безпеки і оборони України, м. Київ

Автор цієї роботи - відомий український аналітик - досліджує надзвичайно гострі й доленосні питання народонаселення, міграцій, мульти- і монокультурності, проблеми народжуваності й планування сім'ї, морально-етичний та культурний аспект демографічної ситуації. Демографічно-міграційні проблеми України розглядаються як один із найважливіших елементів внутрішньої і зовнішньої політики, а також геополітики у сучасному світі.

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Питання демографії серед інших відрізняються своєю гостротою, актуальністю, суперечливістю, поляристю поглядів, невваженістю суджень, доповнюючись надмірною катастрофізацією проблеми. Останнє вже стало загальним місцем і навіть не піддається сумніву. "Катастрофізм" став точкою відліку, від якої беруть свій першопочаток усі пропозиції з його подолання. Причому вони не відзначаються оригінальністю й у цьому плані наслідують так звані "західні стандарти", яких Європа, прийнявши, не спроможна позбавитися.

Деякі дослідники стверджують, що скорочення корінного населення ледь не благо для України, а нестачу робочих рук пропонують поповнити, як і в Європі, за рахунок притоку робочої сили з інших країн і бачать у цьому ледве не єдиний шлях до "порятунку" України від демографічної кризи (основними категоріями незаконних мігрантів, що затримуються органами охорони державного кордону України, стали громадяни таких країн: Афганістану, Індії, В'єтнаму, Іраку, Бангладеш, Китаю, Пакистану, Шрі-Ланки, частка яких у загальній кількості становить 95 %. Найбільшу кількість серед них складають громадяни Афганістану - 32 %, Індії - 25 % та В'єтнаму - понад 13 %).

На думку цих фахівців, мігранти краще за нас, "аборигенів", **"адаптуються до реалій ліберальної та глобальної економіки"** і що депопуляція - верстова дорога, якою рухаються всі "цивілізовані країни". Виходить, що ми маємо піти назустріч таким поглядам і звільнити територію України, поступившись місцем тому, хто краще "приспосовується" до новітніх умов. Не вдаючись у детальний аналіз таких підходів, відзначимо їхню віднесеність до методу "кривої логіки", що вказує на їх маніпулятивний характер щодо свідомості наших громадян. **Нав'язування комплексу меншовартості - потужний технологічний прийом, на тлі якого можна розгорнути будь-який політико-економічний проект.** Крім того, факти щодо зменшення населення у країнах "освіченого Заходу" свідчать дещо про інше і далі ми на цьому зупинимося детальніше.

За своїм змістом демографічна проблема

містить усі ознаки всеосяжності й багатогранності й у контексті національної безпеки стоїть поряд із такими фундаментальними її основами, як енергетика та забезпечення продуктами харчування. Вона безмежна, оскільки охоплює всі сторони та аспекти людського буття, тому шлях до стабілізації і збільшення народонаселення не може вичерпуватися рамками самої демографічної науки та закінчуватися межами пропонуваного рішення у напрямках, що є дотичними до неї. Широка представленість цієї теми в засобах масової інформації та ряді наукових робіт не дає повного розуміння глибинних основ демографічних негараздів. Окрім того, демографічні процеси для всього світу - це ще й **питання великої політики.**

Так, третього квітня 2006 року на 39-й сесії Комісії ООН із народонаселення та міграції Генеральний секретар ООН Кофі Аннан подав на розгляд звіт про міграції в світі. У ньому було зазначено, що **Україна входить у першу п'ятірку країн, де проживають міжнародні мігранти (6,8 млн осіб)** і займає четверте місце в цьому списку. Кількість вражаюча, тому важко в неї повірити. Ураховуючи технологічність підходів західних фахівців, можна з певною долею достовірності стверджувати, що це не що інше, як спроба формування нашого сприйняття майбутньої чисельності іноземців в Україні. Хоча, за деякими даними, кількість мігрантів уже сягає 4 млн осіб.

У поданому контексті варто нагадати слова Держсекретаря США М. Олбрайт, яка пропонувала нам, замість вступу до ЄС, задовольнитися "сусідським статусом". У цьому сенсі показовою є доповідь Єврокомісії (березень 2003 року) "Більш масштабна Європа: Нові рамки відносин ЄС зі своїми східними й південними сусідами".

На переконання авторів цього документа, із "сусідського кола" повинно бути сформоване потрібне захисне кільце.

Завдання **першого** - забезпечити вирішення проблеми **зупинки напливу економічних біженців у замкнуту Європу.** Тобто пропонується звільнити від цієї роботи держави ЄС, узявши на себе у рамках угод ці зобов'язання.

Друге кільце має служити економічному поліпшенню "сусідського" простору, оскільки бідні сусіди являтимуть собою економічний та політичний

№ 5 (96) липень-серпень 2009 р.

фактор ризику. Це надзвичайно важке, а можливо й нерозв'язне завдання, оскільки існує значна відмінність не лише в рівні добробуту між Союзом та його сусідами, а й у психології людей (відомо, із якими труднощами стикається до нинішнього часу Німеччина, прийнявши у свої ряди "братів по крові" зі східної її частини).

Третє захисне кільце повинне **відгородити ЄС від міжнародної злочинності**. Таким чином, **Україна потрібна Заходу як елемент зовнішнього кільця безпеки, що повинно відгородити ЄС від навали та деструктивного впливу мало-кваліфікованої і злочинної сили**.

Щодо України, то звертає на себе увагу майже цілковита відсутність (на рівні серйозних наукових розробок) проектів вирішення демографічної проблеми за рахунок внутрішнього потенціалу країни. Якщо такі пропозиції й трапляються, то про них згадується побіжно, мимохідь, без належної уваги. Причому вони не несуть на собі фактора комплексності, структурності, цілісності.

До того ж дослідники нерідко відверто лякають нас підходами класичного редуціонізму. Вони намагаються все звести до простої причини й висловлюють упевненість, що коли ми не будемо вирішувати проблему за рахунок мігрантів, то на нас очікує ледве не повне вимирання. На їх погляд, Україна має зробити вибір на користь **"спільного проживання з афро-азійськими народами з перспективою формування нової багатонаціональної єдиної української нації"**. Ось така основна парадигма, що пропонується "фахівцями", **особливо тими, які ведуть свої наукові пошуки на кошти західних грантів**.

Слід додати, що пігмеї - корінні жителі тропічної Африки - десятками тисяч років живуть в умовах обмежених ресурсів і не **вимирають!!!** Їхня чисельність невелика, проте **стабільна**. Просто вони є **адекватними** умовам, у яких знаходяться і за яким стоїть досвід тих самих тисячоліть. Кожен член племені - від малого до старого - робить свій внесок у процес виживання. Це не заклик до "пігмеїзації" всієї країни, а заувага до численних проектів пошуку шляхів виходу зі становища, яке склалося.

Нам потрібно обговорювати не те, як долати демографічну кризу за рахунок нових прибульців, а як пристосуватися до неї і які проекти для подолання негативних демографічних наслідків можна запропонувати. До сказаного слід додати, що в 1900 році частка населення розвинутих країн на всій планеті сягала 30 %, а вже в 2000 році вона дорівнювала 10 %.

Ми намагаємося підлаштовувати наше законодавство під європейське без усякої критики й аналізу. Від нас вимагають його лібералізації в галузі міграції, що потрібно, у першу чергу, Заходу.

Україна, як ми зазначали, покликана "осаджувати" потоки некваліфікованої робочої сили на своїй території, бути своєрідним фільтром. Кваліфіковані ж кадри з України й надалі "вимиватимуться" західними країнами для задоволення їхніх потреб. У нас уже сьогодні відчувається брак робочих та інженерно-технічних професій. У такий спосіб ми розбазарюємо наш трудовий потенціал.

За розрахунками на основі ООНівської методики, кожний спеціаліст, що покинув країну, вилучив із надбання суспільства приблизно **300 тисяч доларів США**.

За даними Ради з вивчення продуктивних сил

НАН України, утрати економіки від зовнішньої трудової міграції можуть сягати **10 млрд дол. щорічно!!!** Заробітчанство як масове явище не сприяє наповненню пенсійного та соціального фонду через відсутність відрахувань від зарплати. Українські трудові мігранти ввозять в Україну приблизно 5 млрд доларів. Зароблена ними сума за рік перевищує іноземні інвестиції в країну. **Але гроші переважно йдуть на придбання житла, навчання дітей або проїдаються**. Організують свою справу лише 3,6 % заробітчан, оскільки це пов'язано зі значними труднощами та недосконалим законодавством, яким користуються перевіряючі органи.

Наші співвітчизники з вищою освітою працюють за кордоном переважно простими робітниками й утрачають при цьому свою професійну кваліфікацію. Хоча сьогодні, наприклад, зарплата електрозварника, будівельника, сантехніка чи інженера-електрика в Україні цілком співвимірна із зарплатою нашого працівника за кордоном.

Сьогодні важко сказати, скільки наших співвітчизників працюють за межами України. Статистичні дані різних соціологічних служб та досліджень дають цифру від 2 до 7 млн осіб. Така колосальна розбіжність між даними яскраво висвітлює необхідність **посилення державної уваги** до цієї проблеми.

Безумовно, що відплив працездатного й кваліфікованого населення можна вважати вкрай негативним явищем, що прямо впливає на стан національної безпеки країни. Поповнення ж трудових ресурсів будь-якою країною за рахунок **"афро-азійських народів"** засвідчило, що останні **практично не адаптуються до культурного простору країни перебування**, створюючи свої анклавні, недоступні навіть для контролю органів влади. Тим більше, що в нинішню епоху мобільних телефонів, Інтернету й доступних авіаперельотів прибульці не втрачають зв'язків із історичною батьківщиною й переносять свої звичаї на нову країну проживання.

Їхня тактика проста, послідовна і жорстка: приєднуючись до вже існуючих у Європі громад, вони створюють чисельну більшість в окремих регіонах. Після цього встановлюють там свої порядки, **не звертаючи уваги на місцеве законодавство** (приклад - Косово).

Проблеми Німеччини, Франції, "плавильного котла" - США - та інших країн також є прямим тому свідченням. Сьогодні проблема міжкультурних та мікрасових колізій залишається значущою для американського суспільства, а психологічна сумісність із іншими расовими угрупованнями не стала притаманною негроїдній расі.

Яскравим прикладом колосальної внутрішньої напруги, що виплеснулася назовні, можна назвати криваві події початку 1990-х у Лос-Анжелесі. Там поліцейські побили чорношкірого. Почалося справжнє негритянське повстання, у результаті якого **55 людей було вбито, дві тисячі поранено та 12 тисяч - заарештовано!** Тобто згадані обставини породжують низку гострих і масштабних проблем, починаючи від збільшення злочинності, проведення терористичних актів і **закінчуючи грубим тиском на уряди та громадян**. Динаміка названих процесів свідчить про **латентний конфлікт на глибинному рівні** який, зрештою, серйозно зачіпає долі мільйонів людей.

У 2006 році була опублікована доповідь одного зі стовпів британського міністерства оборони контр-адмірала Кріса Паррі, що відповідає за "концепції

та доктрини", під назвою: "Вплив масової імміграції на національну безпеку". Він підвів історичну базу під масове переселення жителів країн "третього світу" в Європу й порівняв нинішній приплив мігрантів у Великобританію і країни ЄС із подіями сивої давнини, коли Римська імперія зіткнулася віч-на-віч із незліченними ордами готів та вандалів. **Чужорідна "ін'єкція" завершилася для Рима трагічно - він розвалився. Сьогодні, на думку фахівців, така сама доля чекає й на США.**

Аналіз інформаційних джерел засвідчує, що Західна Європа має багато проблем від імміграції, це знайшло вираження в даних кримінальної статистики. Наприклад, кількість скоєних злочинів в Італії, Голландії, Норвегії, Данії, Швеції та інших країнах знаходиться в межах 50-85 % від їхньої загальної кількості по країні. Звичайно, що приїзд іноземного мігранта нічого не вартує роботодавцю (і за свій приїзд у ту чи іншу країну він ще й платить), ніж, наприклад, державна реабілітаційна програма людей похилого віку.

Якщо ж урахувати невинне зростання населення планети, яке буде відбуватися за рахунок країн, що розвиваються (з 1995 до 2025 року в країнах, що розвиваються, населення збільшиться більш ніж на мільярд, тоді як у розвинених - менш ніж на 15 млн), **то реальним стає поступове поглинання країн, подібних до України, афро-азійськими народами.**

Національні особливості та суверенітет нації, національні держави, за задумом глобалістів, мають піти в небуття, бо накладають національні обмеження (культурні, етнічні, соціальні, гуманітарні тощо) на принцип вільного переміщення капіталу, робочої сили й товарів, який є для них священним.

Один із найвідоміших французьких філософів Ж. Бодріяр пише, що "глобалізація веде світ до дедалі більшої дискримінації. Буде клас привілейованих ... і будуть ізгої..., ...глобалізація - це відхід від демократії, і нерівність наростатиме із загостренням демографічних проблем".

А ось хто твердить із цього приводу один із творців нового світового порядку Жак Атталі, колишній президент Європейського банку реконструкції та розвитку: "Новий світовий порядок не буде безтурботною гармонійною утопією. Ніколи ще світ не перебував у такому полоні законів, що диктується грошима. У наступному тисячолітті долю людства визначатиме нове покоління переможців та переможених. Навіть у найбільш привілейованих націях далеко не всі отримують рівну частку при розподілі незліченних багатств у новому світовому порядку. Прості люди будуть із почуттям шанобливого страху та обурення споглядати хмарочоси влади й багатства, які ростимуть над їхніми головами й куди їм вхід буде суворо заборонений". **У такому контексті незалежність, суверенне право українців щодо вирішення своєї долі назавжди буде передано силам, що знаходяться поза межами будь-якого контролю нації.**

Зрозуміло, що пострадянський простір, куди входить й Україна, є сферою особливих інтересів новітніх завойовників і на його теренах реалізується достатньо проста стратегія, що розподіляється на два етапи.

Перший передбачає створення механізмів перерозподілу національного багатства під контроль невеликої групи **зденационалізованих** внутрішніх олігархічних груп.

Другий завершується ліквідацією політичної незалежності держав, **включивши сформовані внутрішні олігархічні угруповання в міжнародну систему олігархічних зв'язків і підпорядкованості.** Ось такий вектор суспільно-політичного та економічного "розвитку" **проглядає кризь призму складних демографічних проблем.**

МУЛЬТИКУЛЬТУРНИСТЬ ЧИ ВСЕ Ж ЕТНІЧНІ ВІДМІННОСТІ ?

Наступний аспект особливостей демографічної проблеми лежить у зоні так званої плуралістичної, **мультикультурної демократії.** Дослідження, здійснені британським Home Office (Міністерством внутрішньої політики), доводять, що **чим більш етнічно різноманітна територія, тим менше люди довіряють один одному.** А британська Комісія расового рівноправ'я вивчала питання впливу різноманітності на позитивні відчуття. Було з'ясовано, що люди почуваються більш упевненими та щасливими, якщо вони живуть поряд із подібними до себе. Тобто для тих, хто живе в країні постійно, мігранти завжди виглядають чужинцями та джерелом загрози. А неодноразові спроби виокремити фактор ідентифікації, що накладав би собою релігійне, культурне та етнічне підґрунтя, завершилися нічим. Свідченням цьому є стан справ у США. Їхній "плавильний котел" дав тріщину. Уже виросло третє покоління мігрантів, які не знають англійської мови, а більше 32 % американських громадян говорять іспанською. Тому американському президентові довелося виступити з ініціативою й закликати прибульців вивчати англійську мову, щоб "краще розуміти американський національний характер...". І сьогодні в США мовна тема стала провідною, навколо неї точаться гострі суперечки. Справа дійшла навіть до того, що в США була створена організація Minuteman ("Ополченець"), що об'єднує громадян - прибічників жорсткого імміграційного законодавства. По всій Америці вже пройшла хвиля масштабних антиімміграційних протестів. Окрім того, учасники проекту організують загопи з патрулювання кордону з метою запобігати незаконному в'їзду до Сполучених Штатів. Подібною до США є мовна ситуація й у Великобританії, де третина школярів не знають англійської й учителі вимушені запрошувати на уроки перекладачів.

Отже, мультикультурність, що починала розвиватися в плані безпосереднього усвідомлення різноманітності, поступово перетворилася на систему, що на перше місце почала ставити **"расові та етнічні відмінності"**, а не якісь інші цінності. Чинники згуртованості між собою людей соціологічно називають **"пов'язуючим соціальним капіталом"** ("bonding social capital") та **"мостовим соціальним капіталом"** ("bridging social capital"). Суспільства з "пов'язуючим соціальним капіталом" мають згуртовані громади, але вони ізольовані одна від одної, що неодмінно створює значний фактор напруженості. Приклад - Косово чи Боснія. "Мостовий соціальний капітал", що має репрезентувати потужність зв'язків між різними групами, є найбільш складним для вибудовування. Принаймні цього поки що зробити нікому не вдалося. Коли "пов'язуючий соціальний капітал" переважає "мостовий" - конфлікт стає неминучим. Тому згадуваний нами Кріс Паррі у своїй доповіді нещадно розкритикував політкоректну концепцію про взаємовигідну асиміляцію мігрантів у Європі.

Дослідженнями було доведено, що шлюб у ме-

№ 5 (96) липень-серпень 2009 р.

жах однієї етнічної групи є адаптивним, гармонійним, природним. А батьки одного етносу поводяться зі своїми дітьми краще, ніж батьки змішаних шлюбів, тому що біологічна подібність батьків і дитини призводить до більш близьких зв'язків. Німецький дослідник Франк Солтер зауважив, що "народу потрібно захищати свій найцінніший колективний інтерес - етнічний генофонд - найпотужнішими засобами, які є в його розпорядженні. З погляду перспективи, яка проводиться сучасною елітою, політика глобальної уніфікації веде в безвихідь. Бо остаточно виживання й розвиток людства безпосередньо залежать від максимальної різноманітності народів (етносів) на Землі, що в нього входить. Істотно спрощення цієї системи, змішування рас і народів - прямий шлях до деградації й загибелі. Економічна політика сучасної еліти, по суті, є "браконьєрством", яке швидко приведе до виснаження природного, інтелектуального і економічного потенціалу не тільки своєї країни, а й усієї планети.

ПРОБЛЕМА НАРОДЖУВАНOSTI

Поточна демографічна ситуація в Україні характеризується стабільною депопуляцією. До 1992 року кількість українського населення зростала й складала 52.244.100 осіб. Надалі його чисельність неухильно зменшувалася. За даними Державного комітету статистики, природне скорочення населення України в 2006 році (на 01.01.2007 року) дорівнювало 297,7 тис. осіб. А загальна чисельність українців склала 46.646.000 осіб. Але вже на 01.05.07 р. вона дорівнювала 46.533.710 громадян. Упродовж 2006 року в нашій державі народилося 460,4 тис. дітей (9,8 народжених на 1000 жителів), а померло 758,1 тис. людей, що склало - 16,2 померлих на 1000 жителів (на початку 90-х - 12-13 померлих на 1000 ос.). Скорочення населення, як відомо, призводить до зменшення трудового потенціалу країни, а зниження народжуваності у свою чергу веде до демографічного старіння країни. Отже, демографічні негаразди в Україні пов'язані не лише зі зростанням смертності населення, але й із загальним низьким рівнем народжуваності. Хоча темпи смертності з 2002 року, за даними Міністерства юстиції України, почали уповільнюватися (винятком став лише 2005 рік).

В Україні сьогодні спостерігається деяка позитивна динаміка в народжуваності дітей, **хоча зростає смертність серед новонароджених**. Так, кількість мертвонароджених малят впродовж 2005-2006 років зросла порівняно з попереднім роком майже на 15 %. Якщо в 2004 році мертвими народилося 1983 немовляти, то в 2005 році - 2240, а в 2006 році вже 2306 немовлят. Кількість дітей, що померла до одного року, упродовж 2005-2006 року також збільшилася - на 10 %. Якщо в 2004 році не дожило до першого дня народження 4000 немовлят, то в 2005 році їхня кількість становила 4241, а в 2006 - 4433 немовляти.

Небажання мати дітей половина сімей пояснює фактом відсутності матеріальної забезпеченості. Незважаючи на те, що стаття 51 ч. 3 Конституції України бере під захист держави інститут сім'ї, материнства та дитинства, фактична підтримка сімей із дітьми є дійсно недостатньою. Тут можна сподіватися на ініціативу провідних політичних партій України, що обіцяють у випадку перемоги на дострокових виборах 2007 року значно підсилити соціальну підтримку, суттєво збільшити виплати, особливо з народженням другої, третьої дитини. Американсь-

кий досвід засвідчив, що "бебі-бум" там почався завдяки програмі дешевого житла та доступній освіті. Останнє сприяло пристойній соціальній динаміці й призвело до впевненості в завтрашньому дні. Такі ж процеси спостерігаються й у Білорусі, де за 2006 рік приріст населення уже перевищив смертність. Тобто мову слід вести не лише про механічне фінансування сім'ї, а про **створення для неї умов нормального розвитку**.

Незважаючи на розповсюджену думку, що причиною вимирання є низький рівень життя, аналіз демографічних процесів доводить відсутність значущої кореляції між рівнем життя та народжуваністю. У таких, наприклад, країнах, як Конго, Камбоджа чи Мозамбік, четвертою або п'ятою дитиною в сім'ї нікого не здивуєш і серйозною економічною проблемою якраз є надлишок робочої сили. Абсолютизація економічних причин відтворення населення можна вважати **головним міфом сьогодення**. Визначальну роль у цьому процесі відіграє руйнування традиційного сімейного укладу, престижу сім'ї, спадковості поколінь, відсутність державної сімейної політики, насадження **політики штучного скорочення народжуваності** тощо.

Депопуляція, що розпочалася після 1992 року, є прямим наслідком нашої незбалансованої соціальної політики, яка пов'язана з **контролем народжуваності та плануванням сім'ї**. Для більш глибокого розуміння цього складного питання - трішки історії.

Ідеологія контролю народжуваності й планування сім'ї народилася не сьогодні й належала вона священику англійської церкви Томасу Мальтусу. Цій проблемі присвячена його основоположна праця "Essay on the principles of population" ("Трактат про принципи народонаселення"). Згідно з доктриною Мальтуса, людству загрожує катастрофа від "абсолютного надлишку людей", оскільки людям рано чи пізно не вистачить їжі. Виходом із голодної кризи Мальтус уважав методи обмеження народжуваності у вигляді пізніх шлюбів та самоконтролю.

Початок ХХ ст. знаменується розквітом політики контролю народжуваності, перш за все в США. У 1916 році відома лідерка феміністського руху Америки Маргарет Зангер заснувала **Американську лігу з контролю народжуваності** (Birth Control League). У 1952 році Зангер засновує **Міжнародну федерацію планування сім'ї - МФПС** (зі штаб-квартирою в Лондоні), що координує діяльність національних організацій з питань запобігання дітонароджуваності. Уся структура МФПС, що об'єднує національні асоціації планування сім'ї більше 180-ти країн світу - особливо в бідних, маргіналізованих - **здійснює політику Всесвітнього банку та Міжнародного валютного фонду (МВФ)** щодо зменшенню населення планети. Міжнародна федерація планування сім'ї (IPPF) працює в п'яти пріоритетних напрямках: **а) підлітка; б) ВІЛ/СНІД; в) аборт; г) доступ до інформації; д) захист прав**.

МФПС, як сказано в документах, "надає можливість людям робити свідомі кроки, **покращувати сексуальне життя...**". Останнє - головний рефрен, яким можна підсумувати діяльність цього розгалуженого об'єднання.

Політика і стратегія МФПС передбачає, що "базові права людини на репродуктивну свободу (відмова від народження дитини за допомогою абортів, стерилізації, контрацепції) повинні бути прийняті всіма незалежно від віку, сексуальної орієнтації, фінансового статусу або місцезнаходження". Крім того, МФПС

виступає за одностатеві браки, підтримуючи розвиток свободи сексуальних меншин, одночасно вагітність представляється як хвороба, а абортні препарати й контрацепція як ліки. Зангер вважала, що шлюб повинний бути тимчасовою обопільною домовленістю до тих пір, поки чоловік і жінка знаходять один одного привабливими. Тимчасовий шлюб за домовленістю називався "кампаніонатом", а діти в цей шлюб не вписувалися. Виникла альтернатива материнству - безпечний секс із пропагандою абортів та протизаплідних засобів. Варто зауважити, що інтенсивне втовкмачування у голови дітей секс-програм не призвело до покращання репродуктивного здоров'я. Кількість абортів не зменшилася.

МФПС сподівається досягти своєї мети зі здійснення **фактичного геноциду населення** у всьому світі за допомогою значного розширення своєї діяльності та фінансових вливань. Особлива увага приділяється державам, що розвиваються, серед яких і наша держава. Політика, яку визначають представники з МФПС, здійснюється через **Українську асоціацію планування сім'ї (УАПС)**.

На початку XXI століття ми маємо усвідомити, що впродовж останнього часу нам пропонують "ідеологія смерті", спрямована проти народження дітей. Перед Великою Вітчизняною війною люди молодші за працездатний вік складали приблизно 39 % населення країни, зараз - 22,5 %.

Експерти, які стверджують, що в плані демографії Україна встала на шлях, яким іде весь цивілізований світ, м'яко кажучи, лукавлять. У більшості західноєвропейських країн народжуваність помітно вища, ніж у нас. Так, у Нідерландах коефіцієнт фертильності в 2004 році становив 1,73, Великобританії - 1,74, Швеції - 1,75, Фінляндії - 1,8, Норвегії - 1,81, Франції - 1,9, Ірландії - 1,99 (це, до речі, навіть трохи більше, ніж у СРСР у 1970-ті роки), Ізраїлі та Ісландії - 2,03, Сполучених Штатах - 2,08. **Окрім того, у більшості цих країн наведений показник за останні десять років або виріс (Франція - плюс 0,24, Німеччина - плюс 0,13, Італія - плюс 0,11), або залишився на колишньому рівні.** У Бразилії на одну жінку доводиться 1,93 народжень, Шрі-Ланці - 1,85, Ірані - 1,82, Китаї - 1,72 (китайським урядом щодо Пекіну вже скасована квота народжуваності, яка дорівнювала одній дитині на сім'ю). У країнах-старожилах Євросоюзу (окрім Німеччини і Греції), а також у Норвегії, Ісландії і Швейцарії спостерігається невеликий, але стійкий природний приріст населення. Те ж саме можна сказати про Японію та Канаду.

Що ж до США, то в них узагалі спостерігається демографічний бум: за останнє десятиліття XX та початок XXI століть населення збільшилося приблизно на 33 мільйони осіб. У структурі приросту на імміграцію припадає лише третина його частки. У результаті населення Сполучених Штатів склало близько трьохсот мільйонів осіб. За оптимістичним варіантом ООНівського прогнозу, до 2050 року населення Північної Америки (США плюс Канада) становитиме більше 500 млн осіб (нині близько 330 мільйонів). Причому значну частину двохсотмільйонного поповнення має забезпечити внутрішній природний приріст. Так що про демографічну кризу не доводиться говорити.

Одним із основних показників добробуту (або навпаки) демографічної ситуації є так званий коефіцієнт фертильності - кількість народжень на одну

жінку. В Україні він сьогодні, за різними даними, дорівнює 1,2 - 1,3. Щоб зрозумілою була демографічна політика міжнародних структур щодо таких держав, як Україна, слід нагадати слова Маргарет Тетчер, яка в кінці 1970-х висловилася щодо скорочення населення СРСР, довівши його до 15 млн. Воно повинно було обслуговувати транспортні коридори, які б поставляли сировину на Захід. Природно, що частина українського населення мала б скласти 2,5-3 мільйони осіб. Коливання в темпах приросту населення загалом є природним процесом, а прискіплива увага міжнародних інституцій "планування сім'ї" до країн СНД (як і країн третього світу) має суто прикладне, сповнене цинічного розрахунку значення, яке передбачає штучне зменшення населення ряду країн світу, щоб забезпечити існування "золотого мільярду", у якому Україні місця немає. А якщо виходити з темпів "африканізації" європейського простору, то і Європа стоїть перед такою проблемою, навіть західна її частина. Останнім часом теорія "золотого мільярда" набула дещо іншого звучання - західні фахівці визначили цю кількість у 700 млн осіб. Тобто якщо взяти попередні розрахунки щодо кількості населення Америки, Канади та Японії до 2050 року, то це якраз і складе названі 700 мільйонів. Як зауважив наш геніальний поет: "Учітеся, брати мої, думайте, читайте..."

Отже, головним, пріоритетом національної безпеки України має стати популяція (демографічна, генеративна), бо за фізичної відсутності людини і її соціуму, у результаті виродження нації саме поняття національної безпеки стає безглуздим.

ЩО ПРИХОВАНО ЗА СЛОВАМИ "ПЛАНУВАННЯ СІМ'І"?

Якими ж поняттями нам пропонують оперувати?

Репродуктивні права. Означають просто права на відтворення потомства. Але в контексті сучасних "контролерів народжуваності" - це планування сім'ї, що, по суті, суперечить дітонороджуваності. Репродуктивні права відповідні репродуктивним обов'язкам. Індивідуальний рівень - застосування контрацепції. Колективний рівень - розповсюдження абортів, контрацепції і стерилізації з метою "захисту навколишнього середовища від перенаселення" для досягнення "кращого рівня життя".

Репродуктивне здоров'я. За визначенням ВОЗ, це означає, що в людей є можливість мати безпечне статеве життя, яке приносить задоволення, і вони мають можливість для відтворення й свободи прийняття рішення щодо його доцільності, часу й частоти.

Безпечний секс. Статеве (не родове) життя без дітей. Тимчасово - за допомогою абортів і протизаплідних засобів або постійно - за допомогою стерилізації.

Відповідальне батьківство. Навчання населення, перш за все підлітків, використання контрацептивів. Тобто мова йде про плановий процес у дітонородженні. Ну, а якщо діти з'являються без контролю, то виходить, що батьківство автоматично стає безвідповідальним. У такий спосіб "контролери народжуваності" **підвищують у жінок рівень тривоги**, яка призводить до затримки в появі "планової дитини".

Про право на материнство майже не говорять, а про право на аборт - постійно й повсюдно. Причому аборт тлумачиться як "...послуга з планування сім'ї". Останнім часом Всесвітня організація охорони здо-

ров'я (ВОЗ) внесла зміни й у визначення "Репродуктивного здоров'я", додавши поняття "соціальне благополуччя в усіх питаннях, що стосуються репродуктивної системи", де передбачалося "соціальне неблагополуччя жінки" для виконання абортів без будь-яких обмежень.

"Новояз" - дуже небезпечне явище. Завдяки йому **відбувається прикриття псевдонауковими поняттями відвертого контролю над населенням щодо народжуваності**. Якщо в суспільстві починають широко вживати чужу термінологію, воно, по-суті, позбавляється своєї унікальності, свого минулого, культури, духовності, мови й поволі починає втілювати (і вже втілює) те, що насправді стоїть за іноземними словами - стерилізація, контрацепція, планування сім'ї, безпечний секс тощо.

Програми із секспросвіти впроваджуються через державні соціальні служби, Міністерство освіти і науки, ухвалені й розроблені за участю ООН, ЮНЕСКО, ВОЗ та Української асоціації планування сім'ї (УАПС). Офіційне пояснення - ці проекти мають "санітарно-профілактичний" просвітницький характер і ставлять за мету ставити освіту та виховання підлітків. Насправді - це не виховний процес, а розбещення дітей. Тринадцяти-чотирнадцятирічним учням шкільні підручники подають відверто розписані подробиці статевих відносин, нав'язують інформацію про сексуальні збочення та проституцію, пропонують для вивчення теми такі, як "Що таке безпечний секс?", "Бажані способи контрацепції для підлітків", "Що таке петінг?". Програмою передбачено навчити учнів користуватися природними, механічними, хімічними та іншими методами регуляції зачаття. І все це в шкільних програмах має назву "здоровий спосіб життя". Неповнолітнім дітям передчасно пропонується інформація, до сприйняття якої вони ані психічно, ані фізіологічно не підготовлені. І замість того, щоб оберігати дітей від розтління, школа, виходить, заохочує розбещення учнів, а як наслідок цього - розвиток збочень. Окрім усього за пропонованими західними спецами підходами, окрім сказаного, криється ще й банальний інтерес виробників контрацептивних засобів, яким необхідно розширити ринок збуту свого товару. І це робиться за рахунок морального, психічного та фізичного здоров'я наших дітей.

Кожна людина свій етичний вибір у житті повинна вільно робити на фундаменті культурно-історичного досвіду свого народу. Пропоновані ж секс-програми позбавляють підлітка такої можливості. Йому нав'язуються моделі поведінки, засновані на контрацептивно-абортівній ідеології розпусників, педофілів і повій, лобі яких в урядах багатьох країн є в значній кількості. Разом із тим, дітей перетворюють на потенційних клієнтів потужного ринку збуту контрацептивів.

Слід зауважити, що наслідком реалізації подібних проектів у США й країнах Західної Європи стало зростання гомосексуалізму, швидке розповсюдження венеричних захворювань та СНІДу, збільшення кількості психічних розладів, руйнування сімей, зростання сексуальних злочинів та інших негативних наслідків. Уже зійшли зі шпальт газет і перестали бути скандальними випадки статевих актів під час проведення шкільних уроків. Проте там уже починають розуміти, що, **тільки пропагуючи стриманість та цнотливість, можна зберегти націю**.

Згідно із Сімейним кодексом України та іншими законодавчими актами, батьки мають обов'язок та право на виховання своїх дітей перед усіма іншими особами і є учасниками навчально-виховного про-

цесу. Тому батьки повинні знати, що вони мають безперечне право вимагати від Міністерства освіти і науки зняття програм сексуальної освіти з усіх навчальних дисциплін, не допускати в школи "секспедагогів" соціальних служб, УАПС, фармацевтично-комерційних структур, звертатися до органів місцевого самоврядування, державної влади, громадських організацій, суду за захистом своїх та дітей конституційних прав.

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ ТА СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ДЕМОГРАФІЧНОЇ СИТУАЦІЇ

Нинішні засоби масової інформації, науковці, політики, державні діячі безупинно говорять про вкрай неблагополучну демографічну ситуацію в Україні. Усі розуміють особливість українських демографічних негараздів: кількість тих, хто народився в першому півріччі 2007 року (225,679 тис. народжень) в 1,7 раза менше за кількість померлих у цей період (387.346 осіб). Як ми зазначали, у народжуваності є позитивна динаміка, але вона незначна й має більше політичний сенс, ніж демографічний.

Якщо населення країни вимирає, то держава повинна запропонувати нову демографічну і сімейну політику, що проводиться на користь сім'ї, дитинства й материнства, забезпечену грамотними законодавчими ініціативами. Політичні лідери країни й державні інститути влади мають запропонувати необхідні законодавчі рішення, які слід терміново ухвалювати для того, щоб депопуляція українського населення не перетворилася на стійку загрозу національній безпеці України.

Простота істини полягає в тому, що репродуктивне право чоловікові й жінці надане самою природою. Тому спроможності й природні права жінки (як і чоловіка), не можуть залежати від закону, держави, уряду чи громадської організації. Надані природні права органічно входять у життя сім'ї, і регулювати їх окремими законодавчими актами є юридичним нонсенсом. Це приблизно те ж саме, як, наприклад, видати указ чи постанову про право людини користуватися виделкою за допомогою правої руки під час їжі. Сьогодні потрібно говорити не про права на так званій "безпечний аборт", контрацептивну, "медико-соціальну, інформаційну чи консультативну допомогу" зі спробою узаконити примусову стерилізацію під виглядом хірургічної контрацепції. І не про права на пропаганду "безпечного сексу й небезпечного материнства" для дітей у школі, починаючи з нижчих класів. А про те, як нам вирішити демографічну проблему відповідно до національних інтересів. Уведення ж у школи предмету статевого виховання, завдяки "пиклувальникам" із організацій планування сім'ї, уже змінило на гірше етичну атмосферу в суспільстві, завдало збитків цілісності людської особистості, особливо в дитячому та юнацькому віці.

Коли аналізуєш розробки з питань статевого виховання (а вони мають іноземне походження), то привертає увагу майже повна відсутність понять **"чоловік і дружина", "сім'я і материнство", "наречений і наречена"** тощо. Натомість ми зустрічаємося з таким їхнім замінником, як партнери. А партнерів, природно, можна міняти. І до цього заохочують структури МФПС та її український аналог - УАПС. Робиться це непрямо, а через обговорення теми "безпечного сексу" для підлітків та їхнього ознайомлен-

ня з напрямками "сексуальної революції". У силу вибіркової дитячої сприйнятності специфічної інформації, можна гарантувати виникнення безладних сексуальних стосунків у дитячому віці. І вже є випадки народження дітей у 8-9 річному віці й навіть раніше. Нація, що складається з партнерів і молодих людей без зовнішніх ознак статі, відтинає своє минуле й приречена в майбутньому.

У суспільній свідомості відсутній образ молодої матері, що сприяє демографічній кризі більшою мірою, ніж низка інших чинників. І поки дівчата не будуть упевнені, що бути молодою мамою і бути жінкою з великої літери - одне й те саме, Україна небагато досягне у вирішенні демографічних проблем й надалі продовжуватиме "гроти" за чужими правилами "планувальників сім'ї".

Загальна ситуація погіршується й тим, що в силу обставин грубо розірвано природній зв'язок поколінь. **Старшим у нинішню епоху немає чого передати молодшим.** Вони живуть в різних епохах, оскільки потужні трансформаційні процеси в суспільстві й державі призвели до **нищівного руйнування традиційності.** Це порушило передачу накопиченого досвіду наступному поколінню. А наслідування основоположних моральних цінностей, в основі яких лежить весь набутий культурно-історичний досвід, - є важливим регулятором взаємовідносин між людьми. Сократ зауважував, що коли порушити процес спілкування в суспільстві - держава гине. Тому, сіючи ворожнечу між поколіннями батьків та дітей, дідусів, бабусь та онуків, суспільство, фактично, іде до свого швидкого виродження. Отже, чи не **найбільшу з внутрішніх загроз** для України становить послідовне й неухильне **руйнування основ духовного життя суспільства**, знищення його історичних та культурних традицій, звичаїв, моралі та моральності і, зрештою, його психологічного фундаменту. І саме **традиційність** було обрано західними спецами основним напрямком нанесення удару в **інформаційно-психологічній війні.** У ній об'єктом руйнації та перетворення є ціннісні установки народу, у результаті чого вони замінюються на цінності більш низького рівня. Тобто йдеться про інтенсивну **ресоціалізацію**, що призводить до психологічного демонтажу всіх попередніх здобутків національного досвіду, утвердження почуття меншовартості в масовій свідомості, передусім, молоді, руйнування самих основ державності. Наведене свідчить про те, що в українському суспільстві організовано формування нової, не прийнятної для нас соціально-культурної парадигми, носієм якої стають найбільш уразливі верстви - представники молодого покоління.

У цьому контексті не зайвим буде **звернути увагу й на поширення гендерного просвітництва**, в основі якого лежить статевая роль, яка визначає особливості поведінки, що вважаються характерними для чоловіків і жінок у певному суспільстві. Іншими словами, **завданням є стирання граней між чоловіком і жінкою**, формування світоглядної позиції дітей у цьому питанні.

Тут не ведеться мова про те, що найвищим покликанням жінки є материнство. Якщо говорити про світоглядні орієнтири, які нав'язуються дітям у рамках цього предмета, необхідно звернути увагу, що їм не надається інформації про традиційні етичні або моральні цінності, властиві нашому народові. Навпаки, дитині пропонується на основі технологічно поданої інформації сформувати "власні цінності та моральні принципи", які, однак, не можуть вийти

за рамки ідей, що їм нав'язуються. На думку дитячих психіатрів і психологів, така ситуація, коли в дитини штучно формують стереотипи поведінки, що суперечать національній ментальності, є однією з основних причин дитячих психічних розладів.

Слід указати ще на один феномен, що суттєво впливає на репродуктивну функцію. Це вживання пива. Нестримна, нічим не обмежена агресивна реклама цього напою щоденно ллється з екранів телевізорів удень і вночі, у будні й у свята, у "дитячий" та "дорослий" час, під час фільмів та в новинах. Органи, що повинні за цим стежити, - бездіяльні. Тому сьогодні спостерігаємо повальне захоплення вживанням пива молодого покоління. Його п'ють у кав'ярнях і ресторанах, у парках та на пляжах, на дитячих майданчиках і в метро, у театрах і на стадіонах. Тобто - повсюдно. Фахівці з реклами, маркетингу, психологи, соціологи та інші "специ" активно працюють і впроваджують проекти заохочення майбутніх клієнтів до споживання хмільного напою. Мова вже йде про цільову аудиторію, яка складається з 10-11 річних дітей. Хоча низкою серйозних досліджень доведено, **що вживання пива в молодому віці прямо сприяє безпліддю**, оскільки в ньому є речовини, що легко долають захисні функції організму й завдають йому непоправної шкоди. І якщо пиво сором'язливо відносять до категорії слабкоалкогольних напоїв, то це неправильно. Адже світ давно знайомий із таким явищем, як пивний алкоголізм, що в нинішніх умовах значно помолодшав.

Державна влада робить певні кроки щодо покращення демографічної ситуації в Україні. Проте вони не відзначаються системністю підходу, а є реалізацією яскравих, але окремих заходів, розрахованих, у першу чергу, на досягнення політичних цілей. В ідеологічному плані вирішення демографічної ситуації **поєднує дві різноспрямовані тенденції, що в принципі не є можливим.** Наприклад, у Концепції демографічного розвитку на 2005-2015 роки розпорядженням Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2004 року № 724-р (як і в інших, дотичних до проблеми документах) говориться про створення в суспільстві державного інституціонального механізму й сприятливого середовища для подолання демографічної кризи, але при цьому за основу взято програму дій Міжнародної конференції з питань народонаселення й розвитку, що відбулася в Каїрі в 1984 році. Каїрська конференція (на відміну Бухарестської 1974 р. та конференції в Мехіко 1984 р.) виступила за **усунення держави й суспільства з головних позицій** щодо відповідальності й забезпечення демографічних перетворень, які сприяють процесу розвитку. Виходячи з висновків конференції - у контексті реалізації стратегії в галузі народонаселення - у центрі уваги повинні знаходитися жінки, малолітні дівчатка та їхні права. Парадоксальним виглядає те, що "жінкам та дівчаткам" фактично пропонується розвивати й утілювати згадані стратегії. І вже після 1994 року на теренах СНД та країн третього світу почали бурхливо розвиватися організації "планування сім'ї".

Підсумовуючи, можна стверджувати, що з погляду національної безпеки скорочення чисельності населення забезпечує демографічний і фінансовий контроль над країною та її територією, яку не буде кому захищати.

ВИСНОВКИ

Прочинити двері для міграції до Європи настійно радила ООН й особисто колишній її генсек Кофі Аннан, посилаючись на демографічну кризу в Старому світі й катастрофічне старіння населення. Це було те, що називається "помилковою ціллю".

Європейська політика імміграції зазнала повного краху (як і в США - "плавильний котел" не спрацював. І не міг спрацювати, бо за цим стоїть потужна технологія, давно вже розписана в роботах ідеологів інтернаціоналізації (глобалізації)). Уся Європа після відомих французьких подій раптом схаменулася. Раніше вона спокійно ставилася до стихійного зовнішнього припливу робочої сили, гадаючи, що ринок усе розставить по місцях і все само собою владається. Проте засади, на яких вона будувалася впродовж останніх десятиліть, виявилися помилковими. Життя примусило змінити погляд на проблему.

Мігрантські общини погано вписуються в європейське життя. Нерідко трапляється, що корінні жителі країн перебування мігрантів не можуть знаходитися на території компактного проживання через переслідування. Сьогодні головним болем європейців є негри, цигани, румуни, албанці. Завдяки їм поступово формується організована міжнародна злочинність.

Скорочення населення за рахунок зменшення народжуваності призводить до скорочення трудового потенціалу країни, швидкого старіння нації. Вирішення ж цієї проблеми науковцями та відповідальними державними установами переважно вбачається в стимулюванні міграційних процесів за рахунок "афро-азійського" компоненту, через що проглядається політичний контекст демографічної проблеми, вибірковість підходу міжнародних організацій до зниження народонаселення. Наша держава не повинна в

жодному разі робити ставку на "міграційне" вирішення демографічної проблеми, штучно "пересаджуючи" Африку в Україну. Хіба що це питання буде стосуватися виключно наших співвітчизників, які свого часу виїхали за межі Батьківщини.

Приплив афро-азійської робочої сили не має сенсу. У результаті розвитку високих технологій в Європі очікується надлишок робочих рук навіть серед корінного населення.

Головною причиною руху робочої сили, за задумом інтернаціоналізаторів ("глобалізаторів"), є **здійснення соціально-культурної уніфікації**. Тому імміграція як особливий суспільно-політичний феномен є одним із найпотужніших засобів створення **керованого хаосу** в національних економіках і соціальній сфері. Це значно полегшує процес управління для Світового уряду ("надсуспільства" - за О. Зінов'євим) з метою отримання необхідної ренти. Принаймні в роботах ідеологів СУ (Дж. Сорос, Ж. Атталі, Манн та ін.) про це говориться не лише відкрито, а й цинічно.

До неафішованих заходів європейської політики слід віднести пропоновану нині концепцію **"сусідського"** статусу для України. Окрім низки завдань, які мають бути виконані, на переконання "проектантів-технологів", із "сусідського кола" повинне бути сформоване **потрійне** захисне кільце. Якраз завданням першого кола має бути вирішення проблеми зупинки напливу економічних біженців (іммігрантів) у зону Європу. **Третє** захисне кільце повинне відгородити ЄС від міжнародної злочинності.

Таким чином, Україна потрібна Євросоюзу не як повноправний його член, а як елемент зовнішнього кільця безпеки, що повинно відгородити ЄС від деструктивного зовнішнього впливу.

© О. Чередниченко

Надійшла до редакції 23.03.2009

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

Грунтовна розвідка Олександра Чередниченка навіяла мені спогади дитинства, коли я прийшов додому весь у крові після якихось хлопчачих змагань. Почувався геть ображеним, світ уявлявся у чорних фарбах. Мама бідкалася, зупиняла кров (вона в мене фармацевт), а батько запитав як все сталося і задумливо так порадив: "Синку, ти повинен бути сильним". Що він мав на увазі? Спершу я немовбито зрозумів - не треба хнюпати (бо козаки не плачуть). Але потім задумався - не треба і жалітися (бо сильний жалості не потребує), не треба і боятися (бо хіба сильний боїться?). А ще сильний може дати при необхідності одкоша... Потім, - вже у школі, - вчителі говорили - "сильний учень", - виявляється і там треба сила - сила розуму, сила інтелекту. У армії, яку я відслужив офіцером за кордоном - у Німеччині, потрібна була ще й фізична сила, сила духу, сила авторитету. За "Перебудови", на переломі національно-демократичних змін в Україні 1990-х і наступні роки "в ціні" були і є сила переконань, сила знань, сила професіоналізму. Останні ще дуже мені знадобилися на роботі в шахті, інституті, університеті. У всі часи мала і має свою значимість матеріальна сила (добробут, заможність).

Очевидно, можна цей перелік продовжити. Але чомусь мені здається, ... та ні - Я ПЕРЕКОНАНИЙ!, що нам усім українцям треба бути СИЛЬНИМИ. Саме в цьому "цвях проблеми". Саме сила (усіляка - фізична, духу, інтелекту, знань, умінь тощо) надасть нам упевненості, саме в ній вирішення проблем нашого майбуття - зокрема демографічно-міграційних проблем і пошуку свого місця під сонцем.

У сильних завжди ліпше майбутнє.

В. С. Білецький, шеф-редактор

№ 5 (96) липень-серпень 2009 р.